

[Lannung.]

der er behov for en systematisk undersøgelse af politiske langtidsproblemer med henblik på i god tid at forberede deres løsning. Vi har ofte fremhævet, hvor formålstjenligt og påkrævet det er, at vesten i almindelighed og Europa i særdeleshed vil bringe, hvad vi har kaldt sit hus i orden, bringe af vejen de anstødssten, vesten har, og som skader os i forholdet til de frie lande i Asien, Afrika og Latinamerika, hvad vi særlig dårligt har råd til nu i den koloniale frigørelses og sputnikernes æra. Vi har tænkt på forhold som Cypren-, Algier- og Kinapolitikken. Med desto større glæde har vi set Cyprenspørgsmålet blive løst. Det tjener i høj grad de tre magter til ære. Når denne gordiske knude kunne løses, har man trods alt næsten lov til at håbe, at selv det ulykkelige Algierspørgsmål måske kan finde en løsning, acceptabel både for befolkningen og Frankrig. Man kan ikke besøge Afrika uden at mærke, i hvor høj grad dette spørgsmål belaster vesten og giver kommunistisk agitation et unødigt godt operationsfelt Afrika over i almindelighed og hos de intellektuelle i særdeleshed.

Den højtærede udenrigsminister omtalte Kinapolitikken og de farlige latente konfliktmuligheder omkring Formosastrædet. Det radikale venstre finder stadig, at en Kinapolitik, der nægter Kina, ikke, som det blev sagt, medlemskab i FN, for det har Kina allerede ifølge pagten, men dets retsmæssige sæde i FN, er ulykkelig, uklog og uholdbar. Den skader FN, der mister en del af sin universalitet, når en lille fjerdedel af jordens befolkning holdes udenfor, og drøftelser vedrørende nedrustning og atomkontrol hænger noget i luften, når det nye Kina ikke er med i forhandlingerne. Det er samtidig en kortsynet og idéforladt politik, der fører til, at vesten mister indflydelse på udviklingen og opbygningen af det nye Kina og har kastet det i armene på Sovjet, hvad jo i sandhed ikke burde være vor opgave.

Der har efter vor opfattelse været ført en alt for farlig og i sig selv ikke vel funderet politik omkring Quemoy og Matsu. Vi husker de dage, da et velorienteret og De Forenede Stater meget venligsindet dansk blad fandt at måtte slutte en ledende artikel om spørgsmålet med et „Stop Amerika“. Vi

skulle nødvendigvis have et stykke „til krigs-afgrundens rand-politik“. Thi det ender galt en dag, om ikke på anden måde, så ved en af de fejlregninger eller misforståelser, som Macmillan med rette talte om i Moskva.

Vi håber derfor, at også den danske regering, helst sammen med de øvrige nordiske regeringer, ad de rette kanaler, også i NATO og i FN, indtrængende lægger rette vedkommende på sinde, hvor vigtigt vi finder det er at nå til en løsning i tide.

Problemet omkring Formosastrædet er hovedeksemplet på, at det desværre forekommer, at vesten ikke kan sige sig fri for ikke at have sine forhold i orden og ikke have fjernet unødige anstødssten. Kunne Norden ikke i et sådant spørgsmål lade en fælles røst høre i FN? Det ville gøre menneskeheden i almindelighed og vesten i særdeleshed en stor tjeneste.

Jeg kommer så til Tysklandsproblemet, men lad mig først sige i anledning af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts udtalelser om problemet vedrørende de tyske depoter i Jylland, at regeringens synspunkt er jo klarlagt gennem de af regeringen over for offentligheden fremsatte udtalelser, og jeg har intet at indvende mod disse.

Jeg skal i øvrigt over for det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts udtalelser i denne forbindelse henvise til en spidsartikel, der i lørdags stod i det udmærkede venstreblad Vestkysten, som jeg henstiller at det ærede medlem læser, og hvori der udtales tilfredshed med det tagne standpunkt. Jeg nævner det som et eksempel på, hvor forskelligartede synspunkterne på dette område er også inden for oppositionen.

Vesten er i øjeblikket af Sovjet med spørgsmålet Berlin og tysk fredstraktat på truende måde stillet over for en situation af stor alvor, der er os så tæt inde på livet, fordi vi er nabo til Tyskland. Mit parti er enigt i, at den af Sovjet foreslåede ordning ikke er tilfredsstillende og ikke giver garanti for Vestberlins sikkerhed og frihed, og at befolkningens egen klare tilkendegivelse her må tillægges den allerstørste betydning. Vi er enige i, at Berlinspørgsmålet snarest bør realitetsforhandles, men som et led i det samlede tyske spørgsmål og de dertil knyttede sikkerhedsproblemer. Vi skylder derfor den britiske premier-